

Deček in oljka.

Ob morju oljka tam stoji,
smehlja vse dni se in šumi;
in deček k morju hodi v vas
in čudi oljki se na glas.

Deček :

Kaj ni te, oljka, strah morjá,
kadar vihar nad njim divja ?
Glej, ko se morski mož zbudi,
vzkipé valovi glasni vsi.
Na njih pa jezdi morski mož :
na glavi venec mokrih rož,
v očeh pa bliskov ima žar,
in piha mu iz ust vihar. .
A v roki mrežo, glej, vihti
in deco malo v njo lovl,
oj, deca, ki se kraj morjá
z metuljčki zlatimi igra.
Ponese sabo jo v morjé,
v stekleni grad jo tam zapre ;
tam plaka deca noč in dan
in kliče mamico zaman . . .

Oljka :

Oj, deček, ni me strah morjá,
ni strah me morskega moža.
Res, hude mož ima oči
in v roki mrežo res vihti.
A dece ne lovi mi v njo,
v njo ribice lovi samo
Poredne ribice bilé,
pa mamici so z doma všle . . .
Lovi jih mož po morju tam,
v steklenem gradu jih — ham — ham,
v steklenem gradu sred morjá,
tam morski mož svoj pir ima.
Piruje mož vso noč, ves dan,
in pesmi poje morska plan,
vihar mu poje, da radost
pri možu je veseli gost . . .
A riba plava skoz morjé
in kliče hčerke krog zlaté
povsod, povsod, kjer morska plan —
a kliče, išče jih zaman . . .

Ob morju oljka tam stoji
in dečku ta povest šumi ;
a deček mamico z rokó
objame krog vratu lepo,
oj, slušal bode jo vsekdar
in ne zapustil je nikdar !